

войскитѣ си и на 20. августъ 917 год. пресрещналѣ ромейскитѣ войски на българска територия при р. Ахелое на Анхиалското поле, гдето било дадено генерално сражение. Въ тоя бой, подѣ личната команда на Симеона, византийцитѣ потърпѣли пълно поражение: войскитѣ имѣ били обѣрнати въ паническо бѣгство, презѣ време на което повечето били избити; главнокомандуващиятъ Лъвѣ Фока едвамѣ успѣлъ да избѣга въ Месемврия, а другитѣ воеводи били изтрѣбени. Кръвопролитие то било таково, споредѣ думитѣ на лѣтописеца, „каквото отѣ вѣка не е бивало“, а Лъвѣ Дяконѣ, който посетилѣ бойното поле въ края на X. вѣкъ, забелязва: „И сега може да се видятѣ около Анхиалѣ купища отѣ коститѣ на позорно изкланата тогава ромейска войска“.

Сѣ това поражение Симеонѣ разстроилѣ всички планове и намѣрения на цариградското правителство и на византийскитѣ пѣлководци. Романѣ Лакапинѣ не можалѣ да изпълни задачата на своята експедиция. Когато той пристигналѣ сѣ флотата при устието на Дунавѣ, гдето чакалѣ херсонскиятъ стратегѣ Ив. Вогасѣ заедно сѣ печенезитѣ, и билѣ готовѣ да почне прехвърлянето имѣ, между двамата византийски началници произлѣзли нѣкакви спрѣчквания. Печенезитѣ, като видѣли тия раздори и несъгласия, възмутили се и се върнали въ земята си. Въ това време дошло известие за поражението при Ахелое. Тогава Романѣ Лакапинѣ билѣ принуденѣ да се върне въ Цариградѣ. Сѣщо така и опитѣтъ да си послужатѣ сѣ сръбския князь Петра противѣ Симеона се оказалѣ не сполучливѣ. Петърѣ приелѣ, както изглежда, предложението на драчкия стратегѣ, но не можалѣ да изпълни обещанието си, защото не успѣлъ да вдигне маджаритѣ, които като съюзници на баварския херцогѣ Арнулфа били заети сѣ работитѣ на западна Европа, а Петърѣ самѣ не се решилѣ да трѣгне противѣ българитѣ, защото ималѣ до себе си предания на Симеона захѣлмски князь Михаила Вишевича, който не се забавилѣ да извести българския царѣ за сношенията и съглашението на князь Петра сѣ цариградското правителство.

Известието за печалния изходѣ на сражението при Ахелое силно изплашило императрицата Зоя и нейнитѣ съуправители. Въ Цариградѣ никой не се съмнѣвалѣ, че Симеонѣ следѣ такава блѣскава победа незабавно ще потегли право къмѣ столицата, и тамѣ почнали да промислятѣ какѣ да отклонятѣ опасността. Патриархѣ Николай веднага написалѣ до Симеона, вѣроятно, докато последниятѣ се намиралѣ още при Ахелое, дълго послание, целта на което било да спре настѣпателното движение на българитѣ по-нататѣкъ въ предѣлитѣ на империята, да оправдае в аждебнитѣ действия на ромейтѣ противѣ България и чрезѣ това да смекчи гнѣва на Симеона и да въздействува нравствено върху него. Поради това патриархѣ Николай, като считалѣ станалитѣ убийства и кръвопролития за действие на дявола, подканя Симеона „да бжде доволенѣ отѣ това, което е станало, и да спре стремежа на лукавия демонѣ къмѣ общо изтрѣбване на християнитѣ, а понеже за станалото „позорно дѣло“ сѣ виновни и ромей, и българии, призовава го да съзнае грѣшката си. Отѣ друга пѣкъ страна Николай се стараетѣ 1. да докаже, че той не е взелѣ участие при съставянето на воинствения планѣ, понеже въ това време билѣ отстраненѣ отѣ двореца, иначе не би допусналѣ подобно нѣщо и че това било грѣшка голѣма отѣ страна на цариградското правителство, и 2. да убеди Симеона, че събирането и премѣстването на войскитѣ, т. е. нахлуването на ромейтѣ въ българска територия, били направени сѣ целѣ не да се изтрѣби народѣтъ му, а само да се покаже форма и видѣ на война и да го принудятѣ да отдрѣпне войскитѣ си отѣ Солунската и Драчката области. Но и при все това патриархѣтъ счелѣ за нужно „да подложи Симеона на неразривнитѣ и неизречени връзки“ въ името